

Представници готово 200 земаља састали су се ове недеље у мексичком летовалишту Канкун како би на новом климатском самиту покушали да пораде на склапању свеобухватног глобалног климатског споразума. Ништа спректакуларно као прошлогодишњи самит у Копенхагену, на коме су учествовали и многи државни лидери, а који је завршио као фијаско, будући да договор није постигнут, а да је уочи самита експлодирала афера Климагејт. Тада је, уз помоћ хакера у јавност процурела приватна преписка групе британских и америчких научника – климатолога, од којих су многи угледни чланови Међувладиног панела УН за климатске промене. Показало се да су људи који су годинама били најутицајнији гласови и формирали светско јавно мњење по овом питању разрађивали тактике за "штимовање" добијених података, скривајући једне а истичући друге, оне који се боље уклапају у теорију по којој је глобално загревање резултат човековог деловања.

Чак и уз застрашивање, људи се нису показали спремним да драстично мењају начин живота или жртвују свој животни стандард.

Оно што су, у настојању да јавности испоруче једноставне и јасне поруке научници покушали да учине мање очигледним, јесте чињеница да је у климатологији мало тога извесно, да се увек појављује још неурачунатих фактора, и да се заправо и не зна много о томе шта нас чека. И мејнстрим научници и тзв. скептици начелно се слажу да се планета загрева, и да је људска активност барем мало допринела томе. Разилажење наступа када треба пресудити колико заправо сви ти аутомобили, авиони, фабрике и фарме доприносе расту температуре, тј. колико повишена концентрација угљен диоксида, која је настала као резултат човековог деловања учествује у укупној количини угљен диоксида који загрева планету. Самим тим, и колико уопште има смисла предузимати икакве радикалне мере.

Проблем настаје и када треба одредити стратегије.

Да не постоји претерана политичка воља да се у време кризе пред посустале економије поставе изазови драстичних енергетских резова, нарочито у земљама у развоју, постало је очигледно још у Копенхагену. У међувремену, политичари су још више изгубили

Дебата о глобалном загревању се полако хлади

Пише: Јована Папан
четвртак, 02 децембар 2010 19:40

интересовање, нарочито у САД, где су Републиканци су преузели већину у Представничком дому Конгреса, а зна се да међу њима поприличан број припада климатским скептицима. Афере и дизање панике разним хорор сценаријима и претеривања од стране научника и разних активиста урушили су и поверење јавности и потрошили капитал за озбиљно деловање - анкете у многим земљама показују драстичан пад интересовања за проблем климатских промена. Чак и уз застрашивање, људи се нису показали спремним да драстично мењају начин живота или жртвују свој животни стандард. Штавише, под притиском да се прилагоде мањој потрошњи, постали су склонији да поверују да је све то завера зелених.

Проблем настаје и када треба одредити стратегије. Да ли је драстично смањивање емисија угљен-диоксида уопште изводљиво, или је прескупо и изазива отпор људи, а самим тим и политичари нису спремни да ризикују популарност? Да ли би и уз сву добру вољу како држава, такло и обичног света, смањивање емисије уопште био могуће и треба ли опште инсистирати на илузорним захтевима или се више посветити прилагођавању животу на топлијем свету? Мада неки научници и даље инсистирају на неостваривим сценаријима, па се и у Канкуну могу чути предлози да владе уведу рационализацију исхране и енергетске потрошње становништва у стилу Другог светског рата, прилагођавање ће се, како се чини, испоставити као једини могућ, практичан и исплатив начин за суочавање са проблемом.

Од Копенхагена до данас стручњаци су постали нешто опрезнији у давању прогноза, и склонији да признају ограничења сопствених климатских модела.

У сваком случају, од Копенхагена до данас стручњаци су постали нешто опрезнији у давању прогноза, и склонији да признају ограничења сопствених климатских модела. Самим тим, мање је и бомбастичних изјава које би пуниле насловнице, па самит у Канкуну протиче прилично дискретно испраћен од стране медија жељних узбудљивих прича о смаку света. Слаби изгледи да се постигне договор ни мало у томе не помажу.